

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Solymár Tamás*

Cím: **ÓBUDA, AQUINCUM, KÖVEK, EMBEREK**

Forrás:

Ország-Világ
(Hely)

1958. XI. 5.
(Idő)

(Köt. v. fűz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1958"

Személy

Helyszám

(Gyuri Gyula felvétele)

Ne vigy minket a kísértésbe csúszkás szélű, girbe-gurba utcácskák ódon bája, Aquincum borongó őszi tája, Krúdy Gyula lépteinek szellemesze a macskaköveken, de szabadíts meg az álmodozástól, Óbuda bűvös varázsától, a pajkos sramlizenétől — ő mindennapok szürkesége, tarkasága, mert tiéd a valóság, a gondok hatalma és áldassék az öröm, amit a mától nyerünk!

Az első vacsora

A Tavasz utcában kezdődött. A Zsigmond térről még visszalövődtek a németek és odaát Pesten kikanyarítottak az elpusztult lovakból egy-egy darabot az éhező emberek. Óbudán viszont a nemzeti bizottság a Tavasz utcában felállította a vágóhidat, a mézarszéket megszervezte a Bécsi úton gazdátlanul kódorgó lovak felhajtását és mérték a húst; Vincze József pékmester ingyen sültött kenyeret a szűkölködőknek, saját készletéből. A nép szertepillantott: hogyan kezdje új életét? Ki ismerte akkor a

nemzeti bizottságot, Bujtás Mihályt, Dévényi Gusztávot, Vészi Gyulát?

És azóta?

Azóta például Vészi Gyula tanács- tag megszerezte Óbudának az első autóbust, a 6-ost, meg az 5-ös vilámost, Nezvál Ferencsel együtt verekedték ki az Arpád-hidat, közben Vészi fővárosi tanács- tag is lett, meg a Hazafias Népfront kerületi elnöke. Aprócska lakása ugyan még ma se változott, de állandó lakást talált magának választól szívében. Egy asszony elpanaszolta neki, hogy az egész utcába bevezették már a gázt, csak éppen hozzá nem. Vészi mindenütt járt és szólt az érdekében, meg is ígérték, de mint mondták, várni kell. Az asszony türelmesen várt. Am az egyik héten hirtelen keresni kezdte a tanács- tagot. De mintha csak a balsors üldözte volna, Vészi Gyula mindenhol ekkor távozott, amikor az asszonyka odaért. Egyszer véletlenül egymásnak szaladtak az utcán.

— Vészi elvtárs, kedves Vészi elvtárs! Már egy hete beszerelték a gázt! De még nem főztem!

Magára vártunk, hogy eljöjjön hozzánk az első vacsorára!

Mennyi félszer fél?

— Na híres! Mennyi félszer fél? — kérdi egy gyerek a másiktól, miközben előttem ballagnak a kockaköves óbudai utcán.

— Negyed! — vágja rá a másik. Megszólítom őket.

— A bácsi újságíró? — kérdi az egyik.

— Eltaláltad. Te is az akarsz lenni? — Miért ne, ha jól lehet keresni?!

Megtudom, hogy napközisek és tanulószobások a Kiscelli úti iskolában. Napi háromszor étkeznek, van aki heti 10, van aki 43 forintért. Ez a legtöbb, de olyan is akad, aki nem fizet semmit. Megtudom azt is, hogy Gyuri és Frici testvérek, apjuk neve Kobillárcsik, foglalkozása tengerészkapitány és most a Gheorghiu Dej hajógyárban dolgozik, anyukájuk pedig a 21. számú Építőipari Vállalatnál. Gyuri fejből tudja a telefonszámot: 184—870. Néhány lépés a telefonfülke. Tárcsázom.

»Halló! Kobillárcsik elvtársnő? Két kisfia kíválost riportalanynak bizonyult, most beszéltem velük. Engedje meg, hogy az anyukától is kérdezzek valamit: mióta dolgozik?«
»Eppen hász éve, mégpedig félnap megszokás nélkül.«
»Es a gyerekek?«
»Eddig a nagymama, most pedig a tanulószoba meg a napközi osztja meg velünk a gyermeknevelés gondjait.«
»Igaz, hogy csak 24 forintot fizetnek a gyerekekért?«
»Igen, a többi állami hozzájárulás. A tanácsé a napközi.«

A tanácsból egy

Szakáll Ferenc, a Szentendrei úti iskola rajztanára, a »Feri bácsi«, a hajdani ács, ma pedig a Filatori dűlő tanács- tagja és az oktatási állandó bizottság elnöke. Tőle tudom, hogy a tanács a kerületi általános iskolákra ebben az évben már hat és félmillió forintot költött.

— Elértük, hogy három iskolában külön osztályban tanítják az ismétlő tanulókat. Ők ugyanis 14—16 éves

kamaszgyerekek s nem egészséges, ha a fiatalabbakkal tanulnak együtt. Az a tervünk, hogy egyetlen iskolába gyűjtsük őket és ott foglalkozunk majd velük, külön. Mostanában

azon is munkálkodunk, hogy a már dolgozó, de az iskolából kimaradt fiatalok is elvégezzék a nyolc osztályt, az esti iskolában. De másról is szó van. Például... például aranyos, jóeszű kis tanítványomat, Drexler Pistát nem vették fel a Kandóba, de a Textilfestőben hajlandók foglalkoztatni. Az üzemekkel jó kapcsolataink vannak. A fiú jövőre újra jelentkezhet a technikumba s akkorra már egy kis villanyszerelő gyakorlattal, több esélye is lesz.

Hol a boldogság mostanában?

Steindl László és Lászlóné harisnyakötő munkásokat a Hévízi úti lakótelep 5. számú új házában várja egy szép lakás. Ezrekre rúg az igényjogosultak száma és Schusztér Pál szövetkezeti kisiparos neve is ott sorakozik a listán.

— Reménykednek? — kérdezzük a házaspártól.

— Bútorokat vásárolunk és a barátainknál helyezük el, mert a mostani lakásunkba nem fér. Ez inkább műhely, mint lakás. Hát vásárolnánk, ha nem reménykednénk? Ugyis tudják az emberek és a tanács- tagok is, kinek kell legjobban lakás...

Valóban, a legbölcsebb ítélszék: a dolgozók közvéleménye. És mennél inkább jut szóhoz ez a tanács munkában, annál inkább képes a tanács áldásos tevékenységét az élet egész területére kiterjeszteni.

Óbuda... Aquincum... Jól esik ámulni és ábrándozni a régi köveken. Ó! lágyan domborodó akt az oszlopon, köszönöm arcod derűjét, tünde karcsúságod, combjaid ívét, fejed fölé hajló karjaid lenge báját, kétezeréves ifjúságod. Megcsaltalak szép hölgyem a mával, a valósággal — és te megbocsátasz. Tudod, hogy minden nektárnál, amit ittunk, édesebb az, amit ma ízlelünk, tudod, hogy szívünk hevesebben lüktet az elérhető örömkért és szívesen váljaljuk értük a gondokat. Tudod, kedves, hogyan tudnád, hiszen te is a jövőnek őrződ lányos mosolyod.

Solymár Tamás